DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

20. maj 2010 *

I sag C-583/08 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i Domstolens statut, iværksat den 22. december 2008,

Christos Gogos, tjenestemand i Europa-Kommissionen, Waterloo (Belgien), ved dikigoroi N. Korogiannakis og P. Katsimani,

appellant,

den anden part i appelsagen:

Europa-Kommissionen ved J. Currall, som befuldmægtiget, bistået af dikigoros P.I. Anestis, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt i første instans,

har

* Processprog: græsk.

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, A. Tizzano, og dommerne E. Levits, A. Borg Barthet (refererende dommer), J.-J. Kasel og M. Safjan,

generaladvokat: J. Kokott
justitssekretær: ekspeditionssekretær L. Hewlett,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 28. januar 2010,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 4. marts 2010,

afsagt følgende

Dom

1 Med sin appel har Christos Gogos nedlagt påstand om ophævelse af dom afsagt af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans den 15. oktober 2008, Gogos mod Kommissionen (sag T-66/04, endnu ikke trykt i Samling af Afgørelser, herefter »den anfægtede dom«), hvorved Retten frifandt Kommissionen i det søgsmål, som appellanten havde anlagt med påstand om annullation af Kommissionen for De Europæiske Fællesskabers afgørelse om at indplacere ham i lønklasse A 7, løntrin 6 (herefter »indplaceringsafgørelsen«), og af afgørelsen af 24. november 2003 om at meddele

afslag på den klage, som han havde indgivet til ansættelsesmyndigheden (herefter »afgørelsen af klagen«).

Retsforskrifter

2 Artikel 31 i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber i den affattelse, der fandt anvendelse på tidspunktet for de faktiske omstændigheder, der har givet anledning til den foreliggende tvist (herefter »vedtægten«), bestemte:

»1. De på denne måde udvalgte ansøgere udnævnes til:

— tjenestemænd i kategori A […]: i den laveste lønklasse i deres kategori […]

2. Ansættelsesmyndigheden kan dog inden for følgende grænser fravige ovennævnte bestemmelser:

[…]

b) andre lønklasser [end A 1, A 2, A 3 og LA 3]:

— op til en tredjedel af udnævnelserne, når det drejer sig om stillinger, der er blevet ledige

— op til halvdelen af udnævnelserne, når det drejer sig om nyoprettede stillinger.

[…]«

3 I vedtægtens artikel 32, stk. 1 og 2, var følgende fastsat:

»Den ansatte tjenestemand indplaceres på første løntrin i sin lønklasse.

Ansættelsesmyndigheden kan dog under hensyn til den pågældendes uddannelse og særlige faglige erfaringer give tjenestemanden en anciennitetsforbedring inden for denne lønklasse. Forbedringen kan i lønklasserne A 1-4, LA 3 og LA 4 ikke overstige 72 måneder og 48 måneder i de andre lønklasser.«

4 Vedtægtens artikel 45, stk. 2, bestemte:

»En tjenestemands overgang fra en tjenestegruppe eller kategori til en anden tjenestegruppe eller højere kategori kan kun finde sted på grundlag af en udvælgelsesprøve.«

5 I vedtægtens artikel 46, stk. 1, var følgende fastsat:

»En tjenestemand, der er udnævnt til en højere lønklasse, skal i sin nye lønklasse have den anciennitet, der svarer til det nominelle trin, som er lig med eller ligger umiddelbart over det nominelle trin, han havde opnået i sin hidtidige lønklasse, forhøjet med den stigning, der finder sted hvert andet år i hans nye lønklasse.«

6 Vedtægtens artikel 91, stk. 1, havde følgende ordlyd:

»De Europæiske Fællesskabers Domstol kan afgøre enhver tvist mellem Fællesskaberne og en af de af denne vedtægt omfattede personer om lovligheden af en akt, der indeholder et klagepunkt imod denne person efter artikel 90, stk. 2. I tvister, der angår pengebeløb, har Domstolen fuld prøvelsesret.«

Tvistens baggrund

7 De faktiske omstændigheder, der ligger til grund for tvisten, er gengivet således i den anfægtede dom:

»4 Christos Gogos, der har været ansat i De Europæiske Fællesskaber siden 1981, blev den 1. oktober 1986 ansat af Kommissionen som tjenestemand i kategori B, lønklasse 5, løntrin 1.

5 I 1997 deltog sagsøgeren i den interne udvælgelsesprøve KOM/A/17/96 med henblik på overgang fra kategori B til kategori A for stillinger i stillingsgruppe A 7/A 6. I rubrikken »adgangsbetingelser for udvælgelsesprøven« var det anført, at tjenestemænd og midlertidigt ansatte, der var indplaceret i én af lønklasserne i kategori B, og som mindst havde syv års anciennitet i denne kategori, havde adgang til at deltage i udvælgelsesprøven. I rubrikken »ansættelsesbetingelser« var det præciseret, at udnævnelsen som udgangspunkt ville ske i den laveste lønklasse inden for stillingsgruppen.

6 Ved skrivelse af 15. december 1997 meddelte formanden for udvælgelseskomitéen sagsøgeren, at det var blevet besluttet ikke at opføre ham på listen over egnede ansøgere som følge af den omstændighed, at han i den mundtlige prøve var blevet tildelt 24 ud af 50 point, og der krævedes mindst 25.

7 Sagsøgerens søgsmål til prøvelse af denne afgørelse mundede ud i Rettens dom af 23. marts 2000, Gogos mod Kommissionen (sag T-95/98, Sml. Pers. I-A, s. 51, og II, s. 219), hvorved den annullerede udvælgelseskomitéens afgørelse bl.a. med den begrundelse, at komitéen ikke havde været i stand til at sikre ligebehandling af alle ansøgerne under de mundtlige prøver.

8 Kommissionen indkaldte derfor sagsøgeren til en ny mundtlig prøve den 25. september 2000. Da sagsøgeren ikke bestod denne prøve, anlagde han en ny sag ved Retten, der blev registreret under sagsnummer T-97/01. Som led i et forlig mellem parterne forpligtede Kommissionen sig til undtagelsesvist og udelukkende af hensyn til sagsøgeren at forlænge udvælgelsesproceduren KOM/A/17/96 (jf. Rettens kendelse af 21.10.2002, sag T-97/01, Gogos mod Kommissionen, ikke trykt i Samling af Afgørelser). Sagsøgeren tilmeldte sig herefter for tredje gang den mundtlige prøve, der fandt sted den 8. november 2002.

9 Ved skrivelse af 15. november 2002 meddelte Kommissionen sagsøgeren, at han havde bestået denne prøve, og at han var blevet opført på listen over egnede ansøgere ved udvælgelsesprøve KOM/A/17/96.

10 Sagsøgeren blev efterfølgende udnævnt til tjenestemand med virkning fra den 1. april 2003 og tilknyttet Generaldirektoratet for regionalpolitik, dvs. det direktorat, hvor han havde arbejdet, lige siden han blev ansat som tjenestemand i kategori B i 1986.

11 Den 31. marts 2003 fik sagsøgeren meddelelse om ansættelsesmyndighedens afgørelse om at indplacere ham i lønklasse A 7, løntrin 3, med virkning fra den 1. april 2003 […].

12 I medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 2, indgav sagsøgeren den 30. juni 2003 en klage over [indplacerings]afgørelsen. Til støtte for klagen påberåbte han sig en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 31 og 45, af artikel 233 EF, af ligebehandlingsprincippet samt af det forlig, der var blevet indgået af parterne i forbindelse med sag T-97/01. Han gjorde gældende, at han skulle anses for at have bestået den omhandlede udvælgelsesprøve ved den første mundtlige prøve, dvs. den 15. december 1997, for så vidt som udvælgelsesproceduren var blevet genåbnet for hans vedkommende. Han gjorde endelig gældende, at han, henset til sin relevante erhvervserfaring i forhold til en profil, som det var vanskeligt at finde, skulle have været indplaceret i lønklasse A 6 med virkning fra den 1. januar 2002 som følge

af den omstændighed, at de første forfremmelser af dem, der havde bestået den interne udvælgelsesprøve KOM/A/17/96, til lønklasse A 6 allerede havde fundet sted den 1. januar 2001, og at langt størsteparten af dem havde opnået denne lønklasse i 2003.

13 Denne klage blev afslået ved ansættelsesmyndighedens afgørelse af 24. november 2003 […]. Ifølge denne afgørelse finder vedtægtens artikel 31, stk. 2, ikke anvendelse i sagen, eftersom bestemmelsen kun vedrører de nye tjenestemænd. Den kan derfor ikke anvendes på sagsøgeren, der allerede var tjenestemand i kategori B. Under alle omstændigheder var hans tilfælde ikke exceptionelt i forhold til de fem kriterier, der anvendes ved indplaceringen af alle tjenestemænd ved deres tiltrædelse af tjenesten, nemlig universitetsgraden, længden og kvaliteten af erhvervserfaringen, relevansen af erhvervserfaringen i forhold til stillingen og forekomsten af den erhvervsmæssige profil på arbejdsmarkedet. Ansættelsesmyndigheden var herved af den opfattelse, at sagsøgerens lønklasse og løntrin var blevet korrekt beregnet under anvendelse af vedtægtens artikel 46.«

Sagen for Retten og den anfægtede dom

8 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 18. februar 2004 nedlagde Christos Gogos påstand om annullation af indplaceringsafgørelsen og af afslaget på klagen samt en påstand om, at Kommissionen tilpligtedes at betale sagens omkostninger, eller subsidiært at hver af parterne bar deres egne omkostninger.

9 Til støtte for sit søgsmål gjorde sagsøgeren principalt gældende, at der foreligger en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 31, stk. 2. Han gjorde desuden gældende, at ansættelsesmyndigheden dermed ligeledes — ved at afvise at bringe denne bestemmelse i anvendelse på hans tilfælde — har tilsidesat artikel 233 EF samt ligebehandlingsprincippet, lighedsprincippet, princippet om god forvaltningsskik og princippet om at kunne komme i betragtning med henblik på en karriereudvikling.

10 Retten anførte indledningsvis i den anfægtede doms præmis 30, at selv om en ordlydsfortolkning af vedtægtens artikel 31, stk. 1 og 2, og artikel 45, stk. 2, ikke udelukker, at en tjenestemand udnævnes i den højeste lønklasse i stillingsgruppen i henhold til vedtægtens artikel 31, stk. 2, når vedkommende består en intern udvælgelsesprøve med henblik på overgang til en højere kategori, er opbygningen af og formålet med disse bestemmelser til hinder herfor. Retten udledte i den anfægtede doms præmis 35 heraf, at denne sidstnævnte bestemmelse ikke fandt anvendelse i sagsøgerens situation.

11 Retten bemærkede dernæst i den anfægtede doms præmis 36, at selv hvis det blev lagt til grund, at den nævnte bestemmelse fandt anvendelse i det foreliggende tilfælde, ville det ikke medføre, at sagsøgeren fik ret til at blive indplaceret i lønklasse A 6. Retten fastslog nemlig i den anfægtede doms præmis 41, at Kommissionen inden for rammerne af vedtægtens artikel 31 råder over en vid skønsbeføjelse såvel ved undersøgelsen af, om besættelsen af den ledige stilling kræver ansættelse af en særligt kvalificeret person, eller om den pågældende råder over særlige kvalifikationer, som ved vurderingen af følgerne af disse konstateringer. Retten udledte i den anfægtede doms præmis 42 heraf, at den ikke kan sætte sit eget skøn i stedet for ansættelsesmyndighedens og følgelig alene skal efterprøve, at der ikke foreligger en tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter, at ansættelsesmyndigheden ikke har lagt ukorrekte eller ufuldstændige faktiske oplysninger til grund for sin afgørelse, eller at afgørelsen ikke er behæftet med magtfordrejning, et åbenbart fejlagtigt skøn eller er utilstrækkeligt begrundet.

12 Efter at have konstateret, at sagsøgeren ikke havde fremlagt oplysninger, der tilsiger, at dette skulle være tilfældet, konkluderede Retten i den anfægtede doms præmis 44, at de uregelmæssigheder, som sagsøgeren fandt, at Kommissionen havde begået ved håndteringen af hans ansættelse, det være sig en tilsidesættelse af artikel 233 EF eller af ligebehandlingsprincippet, lighedsprincippet, princippet om god forvaltningsskik og princippet om at kunne komme i betragtning med henblik på en karriereudvikling, ikke er af en sådan karakter, at de kan indvirke på selve lovligheden af den indplaceringsafgørelse, som sagsøgeren havde anfægtet.

13 Retten bemærkede desuden i den anfægtede doms præmis 45, at da vurderingen af en nyansat tjenestemands kvalifikationer ikke kan foretages abstrakt, men skal foretages under hensyn til den stilling, som vedkommende er blevet ansat til at skulle beklæde, antager denne vurdering en konkret karakter, der er til hinder for, at sagsøgeren med føje kan påberåbe sig en tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet.

14 Retten fastslog endelig i den anfægtede doms præmis 47, at selv om afholdelsen af en ny mundtlig prøve for sagsøgeren kan have medført en udskydelse af det tidspunkt, hvor han kunne overgå til kategori A, samt det tidspunkt, hvor han erhvervede den minimumsanciennitet på to år i lønklasse A 7, der krævedes for at kunne forfremmes til lønklasse A 6 som omhandlet i vedtægtens artikel 45, idet han eventuelt gik glip af en chance for at blive ansat på et tidligere tidspunkt inden for rammerne af kategori A og for at komme i betragtning i de følgende forfremmelsesrunder, havde sagsøgeren ikke nedlagt en erstatningspåstand for Retten i den anledning.

15 Efter at have konstateret, at Kommissionens adfærd havde bidraget til tvistens opståen, idet det havde været nødvendigt at afholde tre mundtlige prøver for sagsøgeren, dømte Retten i henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 3, Kommissionen til at bære sine egne sagsomkostninger og betale sagsøgerens omkostninger.

Parternes påstande

16 Appellanten har nedlagt følgende påstande:

— Den appellerede dom ophæves.

— Indplaceringsafgørelsen samt afgørelsen af klagen annulleres.

— Domstolen udøver sin fulde prøvelsesret og tilkender appellanten 538 121,79 EUR i erstatning for det tab, som han har lidt som følge af Kommissionens ulovlige adfærd, således som den kommer til udtryk i indplaceringsafgørelsen, idet virkningerne af dette tab er blevet forstærket ved vedtægtsreformen i resten af appellantens liv.

— Appellanten tilkendes 50 000 EUR i erstatning for førsteinstansens forsinkede afgørelse af sagen.

— Kommissionen tilpligtes at betale appellantens sagsomkostninger i førsteinstansen og i appelsagen.

17 Kommissionen har nedlagt påstand om, at såvel appellen som appellantens erstatningspåstand støttet på procedurens uforholdsmæssigt lange varighed forkastes, og om, at appellanten tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Appellen

18 Til støtte for appellen har appellanten fremsat to anbringender vedrørende for det første en manglende begrundelse i den anfægtede dom og for det andet en urigtig retsanvendelse fra Rettens side, idet den undlod at gøre brug af sin fulde prøvelsesret til af egen drift at tilkende appellanten en erstatning for indgrebet i hans karriere. Appellanten finder desuden, at han har krav på erstatning som følge af den uforholdsmæssigt langvarige procedure for Retten.

Det første anbringende

Parternes argumenter

19 Med det første anbringende har appellanten foreholdt Retten, at den undlod at gennemgå fem af de seks anbringender, som han fremsatte til støtte for sin annullationspåstand for Retten, og således i utilstrækkeligt omfang begrundede afgørelsen om at forkaste det søgsmål, som han havde anlagt til prøvelse af såvel indplaceringsafgørelsen som afgørelsen af klagen.

20 Han har navnlig foreholdt Retten, at den uden begrundelse og med støtte i et fuldstændigt vilkårligt ræsonnement forkastede anbringenderne vedrørende en tilsidesættelse af henholdsvis artikel 233 EF, af ligebehandlingsprincippet, af lighedsprincippet, af princippet om god forvaltningsskik og af princippet om at kunne komme i betragtning med henblik på en karriereudvikling.

21 Appellanten har desuden gjort gældende, at Retten var forpligtet til at foretage en selvstændig gennemgang af anbringendet vedrørende tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet uden at lade dette afhænge af efterprøvelsen af betingelserne i vedtægtens artikel 31, stk. 2.

22 Kommissionen har gjort gældende, at dette anbringende skal afvises. Ifølge Kommissionen fremsatte Christos Gogos i førsteinstansen kun et enkelt anbringende til støtte for sin annullationspåstand, der udelukkende vedrørte en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 31, stk. 2, idet de øvrige bestemmelser og principper kun blev påberåbt til støtte herfor. Ved på appelstadiet at ophøje disse supplerende argumenter til selvstændige anbringender, har appellanten reelt fremsat nye anbringender.

Domstolens bemærkninger

— Formaliteten

23 Indledningsvis bemærkes, at det — således som det fremgår af artikel 42, stk. 2, første afsnit, sammenholdt med artikel 118 i Domstolens procesreglement — på appelstadiet er forbudt at fremsætte nye anbringender.

24 Som generaladvokaten har anført i punkt 33 i forslaget til afgørelse, har disse bestemmelser imidlertid i overensstemmelse med det fastsatte i procesreglementets artikel 113, stk. 2, til formål at undgå, at appellen ændrer tvisten for Retten (jf. i denne retning dom af 1.6.1994, sag C-136/92 P, Kommissionen mod Brazzelli Lualdi m.fl., Sml. I, s. 1981, præmis 57-59, af 28.6.2005, forenede sager C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P — C-208/02 P og C-213/02 P, Dansk Rørindustri m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 5425, præmis 165, af 18.1.2007, sag C-229/05 P, PKK og KNK mod Rådet, Sml. I, s. 439, præmis 66, og af 2.4.2009, sag C-202/07 P, France Télécom mod Kommissionen, Sml. I, s. 2369, præmis 60).

25 I det foreliggende tilfælde må det imidlertid konstateres, at Christos Gogos, som generaladvokaten har anført i punkt 34 i forslaget til afgørelse, i sin stævning til Retten har tilegnet en stor del af denne til artikel 233 EF og til ligebehandlingsprincippet, lighedsprincippet, princippet om god forvaltningsskik og princippet om at kunne komme i betragtning med henblik på en karriereudvikling.

26 Under appellen har han kritiseret den anfægtede dom for i utilstrækkeligt omfang at have taget hensyn til væsentlige dele af den argumentation, som han har fremført i første instans, og har anmodet Domstolen om at foretage en prøvelse af, om Retten

gennemgik de elementer, den fik forelagt, på en måde, der opfylder de retlige krav, der gælder for en doms præmisser.

27 Det må derfor lægges til grund, at det første appelanbringende ikke bevirker, at Domstolen skal afgøre en tvist, der er udvidet i forhold til den, der skulle påkendes af Retten.

28 Det pågældende anbringende skal følgelig fremmes til realitetsbehandling.

— Om realiteten

29 Det bemærkes, at et anbringende vedrørende Rettens manglende besvarelse af et anbringende, der er blevet fremsat i første instans, i det væsentlige svarer til at påberåbe sig en tilsidesættelse af den begrundelsespligt, der følger af artikel 36 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, der finder anvendelse på Den Europæiske Unions Ret i medfør af samme statuts artikel 53, stk. 1, og artikel 81 i Rettens procesreglement (jf. i denne retning dom af 1.10.1991, sag C-283/90 P, Vidrányi mod Kommissionen, Sml. I, s. 4339, præmis 29, og af 11.9.2003, sag C-197/99 P, Belgien mod Kommissionen, Sml. I, s. 8461, præmis 80 sammenholdt med præmis 83).

30 Ifølge fast retspraksis påhviler det ikke Retten i medfør af begrundelsespligten i sin fremstilling udtømmende og et for et at behandle alle de argumenter, der er fremført af parterne i sagen, og Rettens begrundelse kan således fremgå indirekte, forudsat at de berørte parter kan få kendskab til begrundelsen for, at Retten ikke har godtaget deres argumenter, og at Domstolen kan råde over de oplysninger, der er nødvendige for, at den kan udøve sin prøvelsesret (jf. bl.a. dom af 9.10.2008, sag C-16/07 P, Chetcuti mod

Kommissionen, Sml. I, s. 7469, præmis 87, og af 16.7.2009, sag C-440/07 P, Kommissionen mod Schneider Electric, Sml. I, s. 6413, præmis 135).

31 I det foreliggende tilfælde fremgår det klart af den anfægtede dom, at Retten besvarede appellantens argumentation om, at Kommissionen ved at afvise at bringe vedtægtens artikel 31, stk. 2, i anvendelse på hans tilfælde som en konsekvens heraf tilsidesatte artikel 233 EF samt ligebehandlingsprincippet, lighedsprincippet, princippet om god forvaltningsskik og princippet om at kunne komme i betragtning med henblik på en karriereudvikling.

32 Efter at have forkastet anbringendet om, at der foreligger en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 31, stk. 2, udtalte Retten nemlig i den anfægtede doms præmis 44, som en konsekvens heraf, at »de uregelmæssigheder, som sagsøgeren finder, at Kommissionen har begået ved håndteringen af hans ansættelse, det være sig en tilsidesættelse af artikel 233 EF eller af ligebehandlingsprincippet, lighedsprincippet, princippet om god forvaltningsskik og princippet om at kunne komme i betragtning med henblik på en karriereudvikling, ikke er af en sådan karakter, at de kan indvirke på selve lovligheden af den indplaceringsafgørelse, som sagsøgeren har anfægtet«.

33 Det må således konstateres, at det følger af den anfægtede doms præmisser, at Retten forkastede de omhandlede klagepunkter af samme grunde som dem, som den støttede sig på, da den forkastede anbringendet om, at der foreligger en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 31, stk. 2.

34 For så vidt angår appellantens argument om, at Retten var forpligtet til at foretage en selvstændig gennemgang af anbringendet vedrørende tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet, bemærkes, at grundene til, at Retten fandt, at dette princip ikke gør det muligt at indplacere appellanten i den højeste lønklasse i en stillingsgruppe, klart er angivet i den anfægtede doms præmis 45 og 46.

35 Den omstændighed, at Retten vedrørende sagens realitet er kommet til et andet resultat end appellanten, kan ikke i sig selv behæfte den anfægtede dom med en mangelfuld begrundelse (dom af 7.6.2007, sag C-362/05 P, Wunenburger mod Kommissionen, Sml. I, s. 4333, præmis 80).

36 I lyset af ovenstående betragtninger må det konkluderes, at begrundelsen i den anfægtede dom i fornødent omfang gør det muligt at forstå grundene til, at Retten forkastede de klagepunkter, som appellanten havde fremsat i førsteinstans.

37 Det første anbringende, som appellanten har fremsat til støtte for sin appel, skal derfor forkastes som ugrundet.

Det andet anbringende

Parternes argumenter

38 Med det andet anbringende har appellanten foreholdt Retten, at den ikke gjorde brug af den fulde prøvelsesret, som den råder over i tvister, hvor der indgår pengebeløb, og af egen drift tilkendte ham en erstatning.

39 Appellanten har særligt anfægtet den anfægtede doms præmis 47, hvor Retten i det væsentlige fastslog, at selv om afholdelsen af en ny mundtlig prøve for appellanten

kan have medført, at han gik glip af en chance for på et tidligere tidspunkt at blive udnævnt i kategori A og følgelig for hurtigere at komme i betragtning til en forfremmelse i denne nye stillingsgruppe, havde han ikke nedlagt en erstatningspåstand for Retten i den anledning.

40 Kommissionen har gjort gældende, at dette anbringende skal afvises, da det er blevet fremsat for første gang under appelsagen. Kommissionen har tilføjet, at der i det foreliggende tilfælde under alle omstændigheder ikke var nogen grund til at tilkende appellanten en erstatning, hvorfor Retten ikke havde noget grundlag for at udøve sin fulde prøvelsesret vedrørende pengebeløb.

Domstolens bemærkninger

— Formaliteten

41 Som generaladvokaten har anført i punkt 50 i forslaget til afgørelse, udgør spørgsmålet om, hvorvidt Retten var forpligtet til af egen drift at tilkende appellanten en økonomisk godtgørelse, et retsspørgsmål, der kan være genstand for en appel, og spørgsmålet om, hvorvidt det kan antages til realitetsbehandling, kan ikke underlægges en betingelse om, at den pågældende har fremsat en påstand om erstatning i første instans.

42 En sådan påstand, der i det væsentlige svarer til at foreholde Retten, at den ikke har været opmærksom på rækkevidden af sin kompetence, kan nemlig i sagens natur

ikke nedlægges i førsteinstansen, hvorfor Kommissionens afvisningspåstand skal forkastes.

43 Det andet anbringende, som appellanten har fremsat til støtte for sin appel, skal derfor fremmes til realitetsbehandling.

— Om realiteten

44 Ifølge fast retspraksis råder Retten i henhold til vedtægtens artikel 91, stk. 1, andet punktum, over fuld prøvelsesret i tvister, hvor der indgår pengebeløb, inden for rammerne af hvilken den har beføjelse til i givet fald ex officio at dømme sagsøgte til betaling af en erstatning for det tab, der er forvoldt ved dens fejl, og i påkommende tilfælde at ansætte tabet efter ret og billighed på baggrund af samtlige foreliggende omstændigheder (jf. bl.a. dom af 5.6.1980, sag 24/79, Oberthür mod Kommissionen, Sml. s. 1743, præmis 14, af 27.10.1987, forenede sager 176/86 og 177/86, Houyoux og Guery mod Kommissionen, Sml. s. 4333, præmis 16, af 17.4.1997, sag C-90/95 P, de Compte mod Parlamentet, Sml. I, s. 1999, præmis 45, og af 21.2.2008, sag C-348/06 P, Kommissionen mod Girardot, Sml. I, s. 833, præmis 58).

45 »Tvister, hvor der indgår pengebeløb« som omhandlet i denne bestemmelse udgør ikke kun erstatningssøgsmål, som ansatte har anlagt imod en institution, men også alle søgsmål, som tilsigter, at en institution betaler en ansat et beløb, som sidstnævnte mener at være berettiget til i henhold til vedtægten eller en anden retsakt, som regulerer deres ansættelsesforhold (jf. dom af 18.12.2007, sag C-135/06 P, Weißenfels mod Parlamentet, Sml. I, s. 12041, præmis 65).

46 Ifølge Domstolens praksis kan et søgsmål, hvorved en tjenestemand søger at opnå annullation af en afgørelse, der påvirker hans vedtægtsmæssige stilling, ligeledes give anledning til en tvist, hvor der indgår pengebeløb, i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i vedtægtens artikel 91, stk. 1 (jf. dommen i sagen Oberthür mod Kommissionen, præmis 14, og i sagen Houyoux og Guery mod Kommissionen, præmis 16 sammenholdt med præmis 1).

47 Domstolen har særligt fastslået, at et søgsmål, hvorved en tjenestemand anmoder Unionens retsinstanser om at efterprøve lovligheden af sin indplacering, udløser en tvist, hvor der indgår pengebeløb (dom af 8.7.1965, sag 83/63, Krawczynski mod Kommissionen, Sml. 1965-1968, s. 105, org.ref.: Rec. s. 773, på s. 786). Som generaladvokaten har anført i punkt 58 i forslaget til afgørelse, hviler denne konklusion på den forudsætning, at ansættelsesmyndighedens afgørelse om indplacering ikke blot har virkning for den pågældendes karriere og stilling i hierarkiet, men ligeledes har direkte konsekvenser for hans økonomiske situation, navnlig for størrelsen af det vederlag, som han har krav på i medfør af vedtægten.

48 Det følger heraf, at det søgsmål, som Christos Gogos indbragte i første instans, har karakter af en tvist, hvor der indgår pengebeløb, i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i vedtægtens artikel 91, stk. 1. Retten havde derfor fuld prøvelsesret i det foreliggende tilfælde.

49 Den fulde prøvelsesret, som Unionens retsinstanser er blevet tillagt ved vedtægtens artikel 91, stk. 1, indebærer, at vedkommende retsinstans i de tvister, den behandler, skal finde en fuldstændig løsning (jf. dommen i sagen Weißenfels mod Parlamentet, præmis 67, og dom af 17.12.2009, sag C-197/09 RX-II, fornyet prøvelse M mod EMEA, Sml. I, s. 12033, præmis 56).

50 Som generaladvokaten har anført i punkt 66 i forslaget til afgørelse, er formålet med denne kompetence bl.a. at sætte Unionens retsinstanser i stand til at sikre, at de domme om annullation, som de afsiger i personalesager, rent faktisk får effektiv

virkning, således at Unionens retsinstanser, såfremt annullation af en fejlbehæftet afgørelse, som ansættelsesmyndigheden har truffet, ikke er tilstrækkelig til at sikre den berørte tjenestemands rettigheder eller interesser på en effektiv måde, af egen drift kan tilkende ham en erstatning.

51 Selv om det i det foreliggende tilfælde er korrekt, at Retten konkluderede, at indplaceringsafgørelsen og afgørelsen af klagen ikke er behæftet med nogen retlig fejl, skal det imidlertid bemærkes, at den fulde prøvelsesret som anført i denne doms præmis 44 ligeledes giver Unionens retsinstanser adgang til selv i de tilfælde, hvor de ikke træffer en afgørelse om annullation af den anfægtede afgørelse, af egen drift at tilpligte sagsøgte at erstatte det tab, der er forvoldt ved dens tjenestefejl.

52 Som generaladvokaten har anført i punkt 68 og 75 i forslaget til afgørelse, må det imidlertid konstateres, at det tab, som Christos Gogos i det foreliggende tilfælde har lidt i relation til sit vederlag og sin karriere, ikke er blevet forvoldt af indplaceringsafgørelsen og af afgørelsen af klagen, men af retlige fejl, som Kommissionen begik under udvælgelsesproceduren, hvilke fejl Christos Gogos ikke har henvist til i denne sag.

53 Under disse omstændigheder var det med rette, at Retten ikke gjorde brug af sin fulde prøvelsesret, hvorfor det andet anbringende, som appellanten har fremsat til støtte for sin appel, ligeledes skal forkastes som ugrundet.

Om erstatningspåstanden som følge af den uforholdsmæssigt langvarige procedure for Retten

Parternes argumenter

54 Appellanten har nedlagt påstand om, at Domstolen tilkender ham 50 000 EUR i erstatning som følge af den uforholdsmæssigt langvarige procedure for Retten.

55 Kommissionen har gjort gældende, at der er tale om en ny påstand, der for første gang er blevet nedlagt under appelsagen, hvorfor den skal afvises. Den har tilføjet, at det er åbenbart, at påstanden under alle omstændigheder savner ethvert grundlag.

Domstolens bemærkninger

56 I denne forbindelse bemærkes, at selv om Rettens tilsidesættelse af en rimelig sagsbehandlingstid — såfremt dette er godtgjort — kan give anledning til en påstand om erstatning ved et søgsmål, som appellanten har anlagt mod Den Europæiske Union inden for rammerne af artikel 268 TEUF sammenholdt med artikel 340, stk. 2, TEUF (dom af 16.7.2009, sag C-385/07 P, Der Grüne Punkt — Duales System Deutschland mod Kommissionen, Sml. I, s. 6155, præmis 195), er det fastsat i artikel 113, stk. 1, i Domstolens procesreglement, at appellantens påstande inden for rammerne af en appelsag skal gå ud på, at Rettens dom ophæves helt eller delvist, og, alt efter omstændighederne, at der helt eller delvist gives medhold i de i første

instans nedlagte påstande (dom af 9.9.2008, forenede sager C-120/06 P og C-121/06 P, FIAMM m.fl. mod Rådet og Kommissionen, Sml. I, s. 6513, præmis 205).

57 Når intet peger i retning af, at sagsbehandlingstiden har haft nogen betydning for tvistens afgørelse, kan et anbringende om, at sagsbehandlingstiden ved Retten har overskredet grænserne for, hvad der er en rimelig frist, følgelig som hovedregel ikke føre til ophævelse af den af Retten afsagte dom og skal derfor afvises (dommen i sagen FIAMM m.fl. mod Rådet og Kommissionen, præmis 203 og 211).

58 Christos Gogos har imidlertid på ingen måde hverken gjort gældende, at den angiveligt uforholdsmæssigt lange sagsbehandlingstid har haft betydning for Rettens afgørelse af tvisten, eller nedlagt påstand om, at den anfægtede dom ophæves af denne årsag.

59 Under disse omstændigheder skal den erstatningspåstand, som appellanten har nedlagt inden for rammerne af denne appelsag, afvises.

60 På baggrund af alle de ovenstående betragtninger skal appellen forkastes i det hele.

Sagens omkostninger

61 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, første afsnit, der ifølge artikel 118 finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom.

62 I henhold til procesreglementets artikel 122, stk. 2, andet led, kan Domstolen imidlertid ved appel, der iværksættes af tjenestemænd eller øvrige ansatte ved en institution, fordele sagens omkostninger mellem parterne, såfremt det findes rimeligt.

63 Henset til omstændighederne i den foreliggende sag bør denne bestemmelse bringes i anvendelse, hvorfor det bestemmes, at hver part bærer sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Første Afdeling):

1) Appellen forkastes.

2) Hver part bærer sine egne omkostninger.

Underskrifter